

РЕШЕНИЕ

№ 12167

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разглежда докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20231110109734 по описа за 2023 година

Производство е образувано по искова молба, подадена от С. С. Ш., с която е предявила срещу Фирма отрицателен установителни икове с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено спрямо ответника, че ищеца не му дължи сумата от 1230.98 лв., за доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2011 до 30.04.2013 г., лихва в размер на 154.55 лв., за периода от 30.06.2011 г. до 20.01.2014 г., за които суми е издаден изпълнителен лист от 27.06.2014 г. по гр.д. № 7727/2014 г. по описа на СРС, 124 състав.

Ищцата поддържат, че въз основа заповедно производство бил издаден изпълнителен лист издаден от 27.06.2014 г. по гр.д. № 7727/2014 г. по описа на СРС, 124 състав срещу нейния наследодател, като било образувано изпълнително дело № *****. Посочва, че вземанията били погасени поради изтичането на тригодишната давност. По изпълнителното дело не били извършвани изпълнителни действия годни да прекъсната давността. Претендира разноси. Пред съда страната не се явява и не изпраща процесуален представител.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск, като неоснователен. Посочва, че в случая била приложима 5-годишната давност. Посочва се, че било образувано изпълнително дело № ***** по което били извършвани множество изпълнителни действия годни да прекъснат давността. Посочва, че тъй като длъжникът бил починал по изпълнителното дело, то същото било спряно до конституиране на неговите наследници. Претендира разноси, в условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа отговора на исковата молба и претендира

разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че срещу наследодателя на ищеца е бил издаден изпълнителен лист от 27.06.2014 г. по гр.д. № 7727/2014 г. по описа на СРС, 124 състав, по който изпълнителен лист било образувано изп. д. № ***** по описа на ЧСИ В.И., за посочените в исковата молба суми и основания.

По делото е представеното удостоверение за наследници с изх. № ***** от 27.04.2015 г. издадено от Столична община се установява, че Б.Ц.Ш. е починал на 17.04.2015 г., като е оставила за наследници по закон С. С. Ш. – съпруга, Ц.Б. Ш. – дъщеря и А.Б. Ш. – дъщеря.

По делото е представен препис от изп. д. № ***** по описа на ЧСИ В.И., от което се установява, че същото е било образувано с молба подадена от ответника на 20.10.2014 г., като с молбата на съдебният изпълнител на основание чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ му е възложено да проучи имуществото на длъжника.

С молба от 24.02.2016 г. подадена от вискателя Фирма по процесното изпълнително дело е поискано да се извърши справка в НАП за наличие на трудови договори, като и насрочване на описа на движими вещи собственост на длъжниците.

На 19.10.2017 г. е подадена молба от Фирма по процесното изпълнително дело с искане за проучване за налагане на запор върху банковите сметки на длъжниците, както и налагането на запор върху трудовото възнаграждение и/или запор на пенсията на длъжниците..

На 19.07.2019 г. са изпратени покани за доброволно изпълнение до С. С. Ш. в качеството му на длъжник по изпълнителното дело.

Със запорно съобщение от 17.09.2019 г. изпратено до Фирма е наложен запор върху трудовото възнаграждение, което ще бъде изплащано на С. С. Ш..

Други изпълнителни действия частният съдебен изпълнител не е извършвал.

С определение от 13.03.2023 г. постановено по настоящото дело на основание чл. 389, ал. 1 от ГПК е допуснато обезпечение на предявения иск посредством спиране на изпълнението по изп. д. № ***** по описа на ЧСИ В.И..

При предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти (с оглед на наведените в исковата молба твърдения – изтекъл давностен срок), които водят до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника. Предвид наведеното единствено основание за недължимост на сумата ответникът следва да установи настъпването на

обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Настоящият съдебен състав счита, че при осъществяването на принудително изпълнение въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, какъвто е и настоящият случай, изпълняемото право е облечено в изпълнителна сила, която възниква в момента на изтичане на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК, в който случай съдът служебно издава изпълнителен лист. С влизането в сила на заповедта за изпълнение – чл. 416 ГПК, се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – арг. и от чл. 371 ГПК, поради което и намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – срокът на новата давност е всякога пет години. Неподаването на възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК може да се приравни по правни последици на признание на вземането от длъжника по чл. 116, б. „а“ ЗЗД – целта на регламентираното в действащия ГПК заповедно производство е да се установи дали претендираното вземане е спорно, а признанието на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, доколкото същите манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг към кредитора – виж например Решение № 100 от 20.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 194/2010 г., II т. о., ТК, Решение № 131 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5140/2015 г., IV т. о., ГК.

Според разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността, в т. ч. насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Взыскателят има задължение със свои действия да поддържа висиящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато взыскателят не поиска

извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#) по право, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение, тъй като актът има само декларативен, а не конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие.

В контекста на изложеното съдът приема, че с оглед нормата на [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#), считано от датата влизането в сила на процесната заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 7727/2014 г. по описа на СРС, 124 състав е започнала да тече нова петгодишна давност, която не е изтекла към момента на предприемането от страна на кредитора на действия за принудително изпълнение на вземанията по изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ В.И., чрез подаване на молбата за образуване на изпълнителното дело – на 20.10.2014 г. В разглеждания случай от представения по делото препис на изпълнително дело № *****, се установява, че същото е било образувано въз основа на подадена молба на 20.10.2014 г. Съгласно мотивите към Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, не прекъсва давността образуването на изпълнителния процес, представляващо действието на съдебния изпълнител, който образува изпълнителното дело в качеството му на процесуален орган. Това обаче не важи за подаването на редовна молба за образуване на изпълнителното дело, а такава е и молбата, съдържаща овластяване по чл. 18 ЗЧСИ, която прекъсва давността. В настоящия случай в молбата по чл. 426 от ГПК съдържа изрично възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, поради което с нея може да се приеме, че е била прекъсната давността. Следващите изпълнителни действия, годни да прекъснат давността са на 24.02.2016 г. молба от вискателя Фирма съдържащо изрично искане за предприемане на изпълнителни действия, а именно опис на движимо имущество, на 19.10.2017 г. е молба от Фирма съдържащо изрично искане за предприемане на изпълнителни действия - налагане на запор върху банковите, както и налагането на запор върху трудовото възнаграждение, както и запор от 17.09.2019 г. върху трудовото възнаграждение на С. С. Ш. от Фирма.

Настоящият състав намира, че когато се касае до първоначално приети тълкувателни решения и постановления те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, като се счита, че тя още тогава е имала съдържанието, посочено в тълкувателните актове. Възможно е след издаването на първоначалния тълкувателен акт да настъпи промяна в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми, или в общественно-икономическите условия, които да правят вече даденото тълкуване неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона. В тези случаи при постановяването на нов тълкувателен акт, с който се изоставя предходното тълкуване на същата правна норма и се възприема различно тълкуване, последващото тълкувателно решение няма подобно на първоначалното обратно действие, а се прилага от момента, в

който е постановено и обявено по съответния ред. От този момент престава да се прилага и предшестващия тълкувателен акт, обявен за изгубил сила. В тази хипотеза, ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които са от значение за спорното между страните правоотношение и са породили правните си последици, то тези последици следва да бъдат преценявани с оглед обвързващото им тълкуване, дадено и действащо към момента на настъпването им. В този смисъл е даденото разрешение с тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023 г. постановено по тълк. д. № 3/2020 г. на ОСГТК, съгласно което погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, като за тях за тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/ 1980 г. Както доктрината, така и съдебната практика несъмнено са приемали, вкл. и преди ТР № 2/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че в случаите, когато взискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради т. нар. „перемпция“ и то по силата на закона, независимо дали съдебният изпълнител е издал постановление в този смисъл, имащо декларативно, а не конститутивно действие. Различието е относно датата, от която започва да тече новата погасителна давност за вземането в тези случаи /според постановките по т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК това е датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие/. Ако е налице осъществен състав по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК към дата, предхождаща датата 26.06.2015 г., новата погасителна давност за вземането по чл. 117, ал. 1 ЗЗД започва да тече от датата на изтичане на горния релевантен /двугодишен/ срок, като при съдебно установено вземане срокът □ е всякога пет години /чл. 117, ал. 2 ГПК/ в този смисъл решение № 252 от 17.02.2020 г. постановено по гр. д. № 1609/2019 г. по описа на ВКС.

В контекста на гореизложеното, в случая настоящият състав намира, че между изпълнителните действия по изп. д. № ***** по описа на ЧСИ В.И., а именно в хипотезата на възлагане, запори върху трудовото възнаграждение, множество молби от взискателя за възлагане на изпълнителни действия, по отношение на вземането на ответника спрямо ищеца не е изтекла петгодишната давност за погасяване на задълженията от предприетото последно изпълнително действие от 17.09.2019 г. Също така с оглед изричното позоваване от страна на ответника в отговора на исковата молба следва да се посочи, че съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /каквито са страните по делото/. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с § 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от

2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Законът е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностният срок е възобновено на 21.05.2020 г. Следователно процесният давностен срок е бил спрян за период от 2 месеца и 7 дни за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително. Също така следва да бъде посочено, че с определение от 13.03.2023 г. постановено по настоящото дело на основание чл. 389, ал. 1 от ГПК е допуснато обезпечение на предявения иск посредством спиране на изпълнението по изп. д. № ***** по описа на ЧСИ В.И., като изпълнителното производство от представените доказателства по делото не е възобновено и към момента на приключване на устните състезания, като следва да се посочи, че при спряно изпълнителното производство до възобновяването му извършването на изпълнителни действия е недопустимо, поради което и давност не тече.

С оглед на гореизложеното съвкупната преценка на доказателствата води до извод, че предявените иски следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

С оглед на неоснователността на предявените иски претенцията на ищцата за присъждане на сторените по делото разноски следва да бъдат оставена без уважение. При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 във вр. ал. 8 от ГПК ответникът има право на разноски в размер на сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. С. Ш., ЕГН ***** със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. Н. К. срещу Фирма, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, иск с правна квалификация чл. 439 от ГПК за признаване за установено, че С. С. Ш. не дължи на Фирма сумата от 1230.98 лв., за доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2011 до 30.04.2013 г., лихва в размер на 154.55 лв., за периода от 30.06.2011 г. до 20.01.2014 г., за които суми е издаден изпълнителен лист от 27.06.2014 г. по гр.д. № 7727/2014 г. по описа на СРС, 124 състав.

ОСЪЖДА С. С. Ш., ЕГН ***** със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. Н. К., да заплати на Фирма, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, на основание чл. 78, ал. 3 във вр. с ал. 8 от ГПК сумата от 100 лв., разноски в производството.

Решението, имащо характер на определение може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването

му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____